

poti gre preko Planike, vendar se zaradi dogovora, da nas čakajo avtomobili v Vratih, odločimo za vzpon na Kredarico. Tam pustimo prtljago in odhitimo na vrh. Ob pol dvanajstih smo pri Aljaževem stolpu. Neto hoje je bilo tega dne 6 ur in 23 minut, seštevek vseh vzponov 1840 metrov, poti pa le okoli 10 km.

Celoten čas od starta do cilja je bil 47 ur, 26 minut in 23 sekund; prepričani pa smo, da bi se dal še bistveno skrajšati, seveda s primerno modifikacijo opreme in manjšimi spremembami poti. Na razdalji 62,5 km smo naredili okoli 90 km poti, seštevek vseh vzponov pa je spoštljivih 6090 metrov.

ČEMU SLUŽI TAKŠNO DIRKANJE?

Za športne medicince pa tole zapažanje: sodeč po tehtanju takoj po prihodu domov nihče od nas ni izgubil kake omembe vredne teže. Vzrok je domnevno naslednji: ker smo leto poprej trpeli hudo žejo, smo se letos načrtno nacejali, pri čemer nam je šlo na roke, da je bil julij zelo moker in je bilo vode na vsakem koraku dovolj; telesa so zaradi velike potrošnje akumulirala ogromne

količine tekočine in jo skrajno varčno izločala. Verjetno smo shujšali šele nekaj dni pozneje, ko so se telesa spet prilagodila normalnemu utripu življenje in izločila odvečno vodo; žal pa nobeden od nas tega ni meril.

Morda bo kdo rekel, da takšno dirkanje skozi pokrajino ne služi ničemu. Pa ni res. Enostavno ni mogoče prestando tako divjati, ne da bi obenem imel časa za občudovanje okolice. Najlepše od vsega je, ko se na kaki dovolj visoki točki ozreš nazaj in vidiš, kje si hodil. Skrajni napor, z endorfini prepojeni možgani, neverjetno lep svet in ne nazadnje čudoviti tovariši v ekipi, to je doživetje, ki ostane v človeku za vselej. Avtor ne želi trditi, da je taka pot na Triglav v čem boljša od drugih. Preprosto drugačna je in zato smiselna za tistega, ki jo opravi. Ta zapis zato tudi ni poziv na ponavljanje; je le opis zanimive možnosti, morebitni ponavljalci se bodo pa zanjo odločili izključno na podlagi svojih notranjih nagibov.

Za konec: kdor bi se zanimal za podrobnosti o tem najtežjem slovenskem trekingu, naj pač stopi v stik s katerikoli članom naše ekipe. Z veseljem mu bomo dali vse zelene informacije.

GORSKI TEK RADOVANA SKUBICA S KUMA NA TRIGLAV

ZAKLJUČENA SERIJA MARATONOV

TINE LENARČIČ

Gorski maratonski teki **Radovana Hilarija Skubica** iz Zagorja ob Savi se nizajo drug za drugim. Ni še dolgo tega, ko smo poročali o njegovem že drugem uspešnem gorskem teku po Slovenski planinski poti s Pohorja po vrhovih in dolinah našega alpskega sveta vse do Ankarana. Dne 5. septembra letos pa je Skubic znova odšel na pot, tokrat z vrha zasavskega Kuma (1220 m) proti Triglavu (2864 m), našemu najvišjemu vrhu. S tem tekom je Skubic želel izpolniti svoj letošnji načrt treh maratonskih gorskih tekov: s Čemšeniške planine na Trdinov vrh na Gorjancih, po Slovenski planinski poti s Pohorja do Ankarana in s Kuma na Triglav. Svoj načrt za leto 1997 je v celoti izpolnil.

Pri tem naš gorski tekač vedno znova poudarja, da ne gre za nikakršno tekmovalstvo, pač pa izključno za pospešeno, hitro hojo in deloma tudi tek na različne gorske vrhove bodisi v domačem Zasavju ali po alpskih območjih v Sloveniji in tujini. Tekmovalj v gorskih tekih se ne udeležuje, na gorskih tekih teče sam iz nekaterih lastnih fizičnih in psihičnih nagibov, izključno v lastno zadovoljstvo in za ohranjanje kondicije.

Z vrha Kuma je odšel tokrat na pot ob 7. uri zjutraj. Pošto s planinskimi pozdravi planincev iz Hrastnika in Trbovelj mu je ob odhodu izročil **Slavko Potrta**, predsednik PD Trbovlje, nato pa je Radovan ob dobrih željah nas vseh prišel teči.

Pot, ki jo je premagoval s hitrimi koraki in tekom, ga je vodila na Mali Kum, Podkum, Renke in Zasavsko

Sv. goro; tu je prevzel pošto s pozdravi občanov in planincev iz Zagorja, ki so mu jo izročili **B. Omahne, A. Maček** in **L. Sajovec**. Ob 10. uri je nadaljeval pot na GEOSS, kamor je prispel ob 11. uri. Tu mu je predal

7. september 1997 ob 12.40: Radovan Skubic izroča oskrbniku Triglavskega doma na Kredarici Janku Rekarju pošto s pozdravi občanov zasavskih občin in zasavskih planincev.

Foto: Jure Nagode

pošto Litijanov in litijskih planincev **B. Vukovič**. Pot je nadaljeval preko Miklavža na Dolsko, od tu pa na Šmarno goro. Tam ga je prav pristrčno sprejel in pozdravil šmarnogorski gostinec **Miha Ledinek**, njegov trboveljski rojak. Ob 16. uri je nadaljeval pot in ob 19.30 prispel v Škofjo Loko, kjer je prenočil.

Naslednji dan, 6. septembra, je ob 7. uri nadaljeval pot s tekom na Lubnik. Tam pa je nekoliko zašel s poti in se je zato vračal v Škofjo Loko ter znova začel vzpon na Lubnik. Potem je »stopil«
še na Blegoš in Ratitovec, ob Bohinjskem jezeru pa je prespal.

Zadnji dan, 7. septembra, je prav tako ob 7. uri nadaljeval pot oziroma tek skozi Staro Fužino in Voje do Vodnikovoga doma in Planike ter točno opoldne v megli stopil na teme očaka Triglava. Na vrhu se je tedaj mudil neki nemški planinec, ki je Skubica tudi fotografiral. Vso pošto, ki jo je prinašal iz zasavskih občin in od zasavskih planincev, je žigosal, nato pa je sestopil na Kredarico, kjer je oskrbniku planinskega doma **Janku**

Rekarju ob 12.40 uri predal pošto Zasavcev za planince PD Ljubljana-Matica.

Med gorskim tekom Skubic ni imel težav. Sprejemi v planinskih kočah so bili zelo pristrčni in spontani in Radovan je povsod požel pristrčna in topla priznanja planincev in oskrbnikov planinskih koč in domov. Tu se je znova pokazala velika prizadevnost in pomoč PD Zagorje.

Radovan Skubic je vso pot s Kuma do Triglava prehodil oziroma pretekel v 25 čistih urah. Na določenih točkah so Radovana pričakali in ga oskrbeli z vsem potrebnim njegova žena **Ivi**, **Franc Fajfer** in **Jure Nagode**.

Sponzorji tega teka so bili Pošta Slovenije, Zavarovalnica Triglav – OE Trbovlje, Telekom – PE Trbovlje in Občina Zagorje. Cilj Skubičevega tudi tokratnega teka je bil dosežen.

Za letos je Radovan Skubic končal gorske teke, če ne računamo vsakodnevnih rekreacijskih tekov po razgibanem planinskem svetu Zasavja. To pa dela vsak dan in ob vsakem vremenu.

MOGOČEN KUP GRANITA, H KATEREMU DRVIJO MNOŽICE

KJE JE DRUGA POLOVICA HALF DOMA?

Brez dvoma je pogled na veličastno steno, ki se bohota na vzhodnem koncu doline Yosemite in žari v zahajajočem soncu, sapo jemajoč.

In menda med alpinisti ni nikogar, ki bi ob pogledu na tako mogočen kup granita ostal ravnodušen, med zagriženimi planinci (hikerji, kot jih imenujejo Američani) pa nobene duše, ki bi se lahko uprla pohodu na tako zanimiv vrh, ki je upravičeno postal zaščitni znak Doline.

Na tri strani neba se z vrha proti dolini spuščajo strme stene, visoke najmanj 500 metrov. Šele na četrti, severovzhodni strani granitni orjak odkrije svojo šibko točko – z rame, ki se tam pripenja k vršnim pobočjem, je do vrha le kakih 250 višinskih metrov.

Tiste slabe pol ure vzpona si zapomniš za vse življenje: ne pretirano težko, toda precej zračno vzpenjanje po zlizanih granitnih ploščah s spoštljivo naklonino, opremljenih z žičnato ograjo in redko posejanimi lesenimi letvicami, katerih funkcija je nekje med stopnico in počivališčem, je resnično zanimiva izkušnja, še posebej, če moraš pred tem zanjo v potu svojega obraza pod nogami mleti trinajst kilometrov prašne poti, medtem ko ti sonce cvre možgane skozi vse mogoče pogruntavščine, ki si jih omisliš kot zaščito pred sončarico.

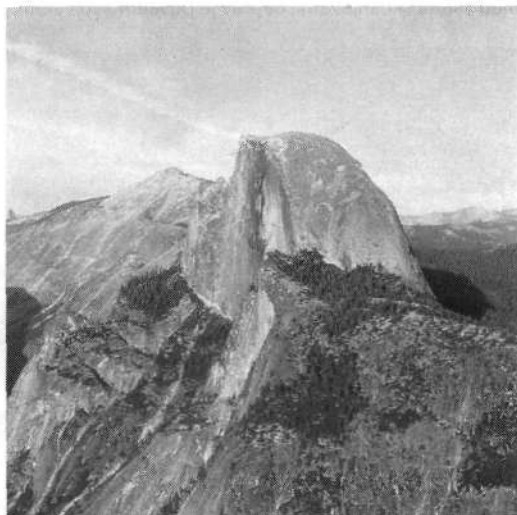
MIMO DVEH SLAPOV DO MALIH YOSEMITOV

Trinajst kilometrov prašne poti, ki se vije mimo dveh precej vodnatih slapov, čez jase in gozdove bujnih sekvoj in ima v principu razen nekaj odsekov precej skromno naklonino, vodi pravzaprav okoli zadnjice v žep, če imamo v mislih najbolj optimalen dostop do stene. Na jasi, ki leži stotine metrov nižje od vstopa v ste-

MATEJA PATE

Pod severozahodno steno Half Doma je eden izmed najimpresivnejših krajev na zemlji. El Cap je višji, Cathedral Spires so bolj podobni stolpom, toda stena iz enega samega kosa granita, skoraj pol milje visoka in prav toliko široka, nima primerjave.

Galen A. Rowell

Zaščitni znak doline